

той на това отгорѣ, Арнаутинъ е, Татаринъ е твърдоглавъ. Да ся пукнешъ, той нѣма да ся промѣни. Той обыча парытъ повече и отъ честь, и отъ имя, и отъ добродѣтель, еще и отъ Бога. Стига да види само нѣкой сиромашъ чи иде, той побѣснява, трѣпки го хвацатъ, като чи нѣкой да му забива ножъ въ сърдцето, да му искубва съ клѣщи утробытъ; па ако . . . А! ето го чи иде, трѣба да го офейкамъ.

СЦЕНА СЕДМА.

ГРАБЧО, ФРОСИНКА.

Грабчо, самъ.

Работытъ добръ отиватъ (*къмъ Фросинка*)
Е, какво има Фросинке?

Фросинка.

Слава Богу! Колко добръ вы намѣрвамъ на здравіето! имате лице ясно като огледало.

Грабчо.

Кой, азъ ли?

Фросинка.

Никога не бѣхъ вы видѣла съ такова лице весело, засмѣно, чисто, прохладно младенческо.

Грабчо.

Наистина, Фросинке?